

О. ХЕНРИ
ДЖЕФ ПИТЪРС
ПЕРСОНАЛЕН МАГНИТ

Превод от английски: Тодор Вълчев, 1977

chitanka.info

Джеф Питърс печелеше пари по толкова различни начини, колкото рецепти за готвене на ориз са известни в Чарлстън, Южна Каролина.

Най обичам да го слушам, когато разказва как на млади години е продавал по улиците разни мазила и прахове против кашлица, как е живял ден за ден, дружейки с всякакви хора, и как с последните си монети е играл на ези-тура със съдбата.

— Веднъж попаднах в селището Фишър Хил, в щата Арканзас — подзе той. — Бях с дрехи от еленова кожа, с мокасини, с дълга коса, а на ръката ми пръстен с трийсеткаратов диамант, който бях получил от един актьор в Тексакрана. Не знаей какво е направил той с джобното ножче, което му дадох в замяна на този пръстен.

По това време бях доктор Уо-ху, прочутият индиански целител. Не носех друго освен един вълшебен цяр — настойка за възкресяване на болни. Тя се правеше от живителни корени и билки, открити случайно от хубавицата Та-куа-ла, жена на вожда на племето Чокто, която попаднала на тях, когато събирала зеленище, за да гарнира традиционното кучешко задушено за празника на царевицата.

В града, от който идвах, не ми беше провървяло, та имах всичко на всичко пет долара. Затова още щом пристигнах във Фишър Хил, отидох при аптекаря и той ми отпусна заем от половин гроса шишенца и толкова запушалки. Етикетчетата и билките носех в куфара си — бяха ми останали от предишния град. Наех стая в хотела, в която имаше течаща вода, и когато шишенцата с настойка се строиха пред мен на дузини, животът отново ми се видя розов.

Ама ще кажеш шарлатанство. Не, драги. В шишенцата имаше не само вода, а и за два долара хинин и за десет цента анилинова боя. Години след това, когато отново минавах по тия краища, хората ме молеха да им дам пак от този цяр.

Същата вечер наех една каручка и започнах търговия на главната улица. Фишър Хил лежеше в блатиста, маларична местност, та аз веднага поставих хипотетична диагноза, че народецът се нуждае от комбинирано лекарство — против пневмония, сърдечни заболявания и скорбут. Настойката се разграбваше като месни сандвичи на вегетариански обед. Бях продал вече две дузини по петдесет цента шишенцето, когато усетих, че някой ме дърпа за пеша; знаех какво

означава това. Слязох от каручката и бутнах пет долара в ръката на този субект с лъскава звезда на ревера.

— Господин полицай — казвам му, — вижте каква прекрасна вечер.

А той:

— Имате ли разрешително — вика — да продавате тази незаконна помия, която за комплимент наричате лекарство? Взели ли сте документ от властите в града?

— Не съм — казвам му. — Защото не забелязах тук да има град. Ако го открия утре, ще направя необходимото.

— Дотогава ще трябва да спрете търговията — казва полицаят.

Прекратих продажбата и се върнах в хотела. Разправям на съдържателя какво се е случило.

— О, във Фишър Хил няма да имате успех — казва той. — Доктор Хоскинс, единственият лекар тук, е зет на кмета. Властите в никакъв случай няма да позволят на някакъв самозван целител да му отнема пациентите.

— Та аз не се занимавам с медицина — казвам аз. — Имам разрешително за търговия на дребно от щатските власти, а когато ми поискат разрешително и от градските власти, вземам и такова.

На другата сутрин отивам в канцеларията на кмета, но ми казват, че още не е дошъл. А кога ще дойде? Не знаят. Тогава доктор Уо-ху се връща в хотела, сяда на едно кресло, запалва пура и чака да види как ще се развият събитията.

След малко до мен сяда млад човек със синя вратовръзка и ме пита колко е часът.

— Десет и половина — отговарям. — А вие не бяхте ли Анди Тъкър? Известни са ми някои ваши работи. Нали вие пуснахме в Южните щати знаменитата „универсална пратка Купидон“? Чакайте, какво съдържаше тя? Да... да, годежен пръстен с чилийски брилянт, венчална халка, мачкалка за картофи, шишенце успокоителни капки и портрет на Дороти Върнън^[1] — всичко това за петдесет цента.

Анди остана поласкан, че го помнех. Той беше талантливо дете на улицата и което е най-важно — уважаваше занаята си и се задоволяваше само с триста процента чиста печалба. Той получаваше много предложения да премине към нелегална търговия с наркотици, но никой не успяваше да го отклони от правия път.

Аз се нуждаех от съдружник и ние се уговорихме да работим заедно. Обясних му как стоят нещата във Фишър Хил и колко трудни са тук финансовите операции поради смесването на политиката с разхлабително. Анди току-що бе пристигнал с предобедния влак. Неговите работи също не бяха в цветущо състояние и той се готвеше да открие подписка в този град за набиране на средства за строеж на боен кораб в Юрика Спрингс^[2]. С други думи, имаше за какво да си поговорим и ние се уединихме на верандата.

На другата сутрин в единайсет часа, когато си седях сам-самичък в стаята, в хотела се явява някакъв чичо Том^[3] и търси доктора, за да прегледал съдията Банкс, който, както се изясни, бил самият кмет, и то много болен.

— Аз не съм доктор — казвам аз. — Защо не повикате доктора?

— Господине — казва той, — доктор Хоскинс отишло на двайсет мили от града да види болни. Той единствен доктор в града, а господаря Банкс много болно. Той ме изпратил да повикам вас, много моли.

— Понеже съм човек — казвам, — ще дойда и ще го прегледам като човек.

После слагам в джоба си едно шише от настойката за възкресяване на болни и отивам в кметската къща на хълма, най-хубавата в града, с мансарда и две чугунени кучета на тревата в градината.

Кметът лежи на кревата и изпод завивката се подават само бакенбардите му и пръстите на краката. Той издава такива утробни звуци, че ако това беше в Сан Франциско, всички биха помислили, че предстои земетресение и биха хукнали да се спасяват в парковете. До кревата стоеше млад човек с чаша вода в ръка.

— Докторе — казва кметът, — много съм болен. Умирам. Не можете ли да ми помогнете?

— Господин кмете — казвам му, — не мога да се нарека истински ученик на Ес. Ку. Лап. Никога не съм следвал медицински науки. Дойдох при вас просто като човек, да видя ще мога ли да ви помогна с нещо.

— Много съм ви благодарен, доктор Уо-ху — казва той. — Това е моят племенник, господин Бидъл. Той се помъчи да облекчи болките ми, но, уви, безуспешно. Ох, господи! Оооо! — заохка той.

Покланям се леко на господин Бидъл, сядам до кревата и проверявам пулса на кмета.

— Я да ви видя черния дроб... тоест, езика — казвам аз. После повдигам клепачите му и дълго се вирам в зениците на очите.

— Откога сте болен? — питам го.

— Събори ме... ооо... снощи — казва кметът. — Дайте ми нещо, докторе, спасете ме!

— Господин Фидъл — казвам аз, — може ли да повдигнете мъничко щорите?

— Бидъл — поправа ме младият човек. — Чичо Джеймз — обръща се той към кмета, — ще хапнеш ли малко шунка с яйца?

Аз залепям ухо на дясната плешка на кмета, да го прислушам, след което казвам:

— Господин кмете, имате сериозно свръхвъзпаление на клавикулата на септакорда.

— Господи божичко! — изпъшква той. — Не можете ли да го намажете с нещо или да го наместите, или изобщо да направите нещо?

Аз взимам шапката си и тръгвам към вратата.

— Къде отивате? — виква след мен кметът. — Мигар ще ме оставите да умра от тези... свръхрекордини?

— Елементарната човечност, доктор Ха-ха, би трябвало да ви възпре да изоставите ближния си, изпаднал в беда — казва господин Бидъл.

— Доктор Уо-ху — поправам го аз, после се връщам към болния и отмятам назад дългата си коса. — Господин кмете — казвам, — остава ви само една надежда. Лекарства няма да ви помогнат, но има една сила, която надвишава всички лекарства, при все че и те не са евтини.

— Каква е тая сила? — пита той.

— Научната демонстрация — казвам аз. — Победата на разума над билките. Вярата, че болката и страданието съществуват само в нашия организъм, когато не се чувствуваме добре. Признайте се за победен. Демонстрирайте!

— Какви ги говорите, докторе? — казва кметът. — Вие да не би да сте социалист?

— Говоря — казвам — за великата доктрина на психическото финансиране, за подсъзнателното, внушено от разстояние лечение на

абсурда и менингита, за този възхитителен спорт на закрито, известен под името персонален магнетизъм.

— А вие разбирате ли от тая работа, докторе? — пита кметът.

— Аз принадлежа към Единните Сенедриони и Явните Монголи на Вътрешния Храм — казвам аз. — Хромите проговарят и слепите прохождат, щом им направя знак. Аз съм медиум, колоратурен хипнотизатор и спиртуозен бдител над човешката душа. На последните сеанси в Ан Арбър покойният председател на винарската фирма можа само благодарение на мен да се върне на земята и да разговаря със сестра си Джейн. Сега, както знаете, продавам на улицата лекове за бедните — казвам аз. Не прилагам към тях персоналния магнетизъм, защото не искам изкуството ми да падне толкова ниско, че да бъде ниско платено — колко ще взема от беднотията!

— А ще се заемете ли с мен? — пита кметът.

— Вижте какво — казвам аз, — където и да отида, имам неприятности с медицинските дружества. Затова не се занимавам с медицинска практика. Но за да спася живота ви, готов съм да приложа към вас психическо лечение, при условие, че в качеството си на кмет се съгласите да не правите въпрос за разрешително.

— Дадено — казва той. — Само започвайте по-скоро, докторе, че пустите болки пак започват да ме свиват.

— Хонорарът ми е двеста и петдесет долара — казвам аз. — Гарантирам излекуване за два сеанса.

— Добре — казва кметът, — ще платя. Мисля, че животът ми струва поне толкова.

Сядам до кревата и забивам поглед право в очите на кмета.

— Внимание — казвам, — сега отклонете мисълта си от болестта. Вие не сте болен. Нямате нито сърце, нито плешка, нито мозък — нищо. Не изпитвате никаква болка. Просто сте се заблудили. Сега нали усещате как болката, която никога не сте имали, постепенно ви напуска.

— Да, докторе, наистина ми поолекна, дявол да го вземе — казва кметът. — Моля ви, кажете още някоя лъжа — например, че нямам този оток от лявата страна — и след малко ще могат, струва ми се, да ме изправят в кревата и да ми дадат някакъв колбас и хляб.

Направих още няколко магии с ръце.

— Ето — казвам, — възпалителният процес спира. Десният край на перихелия се смалява. Вече ви се спи. Очите ви се затварят. Засега развитието на болестта е спряно. Вие спите.

Кметът затваря бавно очи и захърква.

— Забележете, господин Тидъл, чудесата на съвременната наука — казвам аз.

— Бидъл — казва той. — Но кога ще продължите лечението, доктор Пу-пу.

— Уо-ху — казвам аз. — Ще дойда утре в единайсет. Като се събуди, дайте му осем капки терпентин и един куп пържоли. Довиждане.

На другата сутрин отивам в уреченото време.

— Е, господин Ридъл, как се чувства днес чичо ви? — питам аз, едва влязъл в спалнята.

— Много по-добре — отговаря младият човек.

Цветът на лицето на кмета и пулсът му са си както трябва. Аз правя още един сеанс и му внушавам, че вече няма никакви болки.

— Сега — казвам му — ще е най-добре да останете още ден-два в леглото и след това всичко ще е в ред. Добре, че се случих във Фишър Хил, господин кмете, а то иначе всички лекарства във фирмокопията, до които прибегва редовната медицина, не биха могли да ви спасят. А сега, след като нарушенията са вече отстранени и болката — пречистена, да минем на по-радостни теми — например хонорара от двеста и петдесет долара. И ако може без чекове, моля. Толкова мразя да слагам подписа си на гърба на чек, колкото и на лицевата му страна.

— Парите са тук — казва кметът и вади изпод възглавницата портфейл.

После отброява двеста и петдесет долара и ги държи в ръка.

— Дай разписката — казва той на Бидъл.

Подписвам аз разписката и кметът ми дава парите.

Аз ги слагам внимателно във вътрешния си джоб.

— А сега изпълнете своя дълг — казва кметът на Бидъл и се ухилва съвсем не като болен човек.

— В името на закона сте арестуван, доктор Уо-ху, или иначе казано, Питърс, защото нямате разрешение за лекарска практика — казва Бидъл и ме хваща за лакътя.

— Кой сте вие? — питам го аз.

— Аз ще ви кажа кой е — изправя се кметът в кревата. — Той е детектив, нает от медицинското дружество на щата. Вървял е по петите ви из шест окръга. Той дойде при мен вчера и съставихме това планче, за да паднете в клопката. Мисля, че вече няма да можете да докторувате из тези краища, господин Факир. От какво казахте, че съм бил болен? — смее се кметът. — Свръх... както и да е, във всеки случай не беше размекване на мозъка, нали?

— Детектив ли? — ахвам аз.

— Именно — казва Бидъл. — Ще трябва да ви предам на шерифа.

— Ха да ви видя как ще го направите — виквам аз, хващам го за гушата и таман да го изхвърля през прозореца, той вади пистолет и го навира в лицето ми. Аз се укротявам. После той ми слага белезници и измъква парите от джоба ми.

— Аз съм свидетел, господин кмете — казва Бидъл, — че това са същите банкноти, които ние с вас белязахме. Ще ги предам на шерифа, а той ще ви прати разписка за тях. Ще ги използваме като доказателство при делото.

— Добре, господин Бидъл — казва кметът. — А сега, доктор Уо-ху — обръща се той към мен, — защо не демонстрирате нещо? Извадете със зъби запушалката на вашия магнетизъм и направете такъв фокус, че белезниците ви да изчезнат.

— Да вървим, сержант — казвам аз с достойнство на Бидъл. — Няма как, ще трябва да се примиря със съдбата си.

После се обръщам към кмета и подрънквайки белезниците, казвам:

— Скоро ще се убедите, господин кмете, че персоналният магнетизъм е велика сила. Тя винаги е побеждавала и ще победи и сега.

И тя наистина победи.

Когато наближихме пътната врата, казвам:

— Я свали тия белезници, Анди, че може да ни срещне някой.

Ами да, Бидъл беше Анди Тъкър. И целият този план беше негов. Така се сдобихме с капитал, за да започнем съвместна работа.

- [1] Дъщеря на английски благородник, живяла през XVI в. —
Б.пр. ↑
- [2] Курортен град, разположен далеч от морето. — Б.пр. ↑
- [3] Подигравателно обръщение към негър. — Б.е.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.